

TADs styrelsesråd sideløbende. Derimod prægedes den sidste halvdel af debatten af, at de afrikanske lande bragte spørgsmålet fra UNCTAD II om Den sydafrikanske Republiks medlemskab af konferencerne frem på ny. Udvalgets drøftelse indledtes med et oplæg af organisationens generalsekretær Raul Prebisch. Denne beskæftigede sig næsten udelukkende med det kommende udviklingstiår og samlede UNCTADs hidtidige arbejde under følgende overskrifter: international handel, overførsel af finansielle ressourcer og udviklingslandenes sårbarhed over for ydre påvirkninger. Han understregede den nære sammenhæng og afhængighed, der måtte bestå mellem råvareaftaler og supplementær finansiering. En udviklingsstrategi måtte bygge på forpligtelser for såvel udviklede som mindre udviklede lande. Udviklingslandene måtte gradvis udsætte deres industrier for konkurrence, først fra andre udviklingslande, og derefter fra den øvrige verden, ligesom disse lande må gennemføre de nødvendige ændringer i deres økonomiske og sociale struktur. I et af talens hovedafsnit understregedes betydningen af, at overførsel af internationale finansielle ressourcer sker i nøje overensstemmelse med en systematisk udviklingspolitik for det pågældende land. Afslutningsvis tilskyndede Prebisch til øget samarbejde mellem udenlandsk privat kapital og udviklingslandenes nationale kapital.

På de nordiske landes vegne afgav ambassadør Borch et indlæg (jfr. bilag 9) byggende på, hvad der allerede under UNCTAD II og styrelsesrådets 7. samling var opnået enighed om mellem de skandinaviske delegationer. I indledningen blev der givet en kort analyse af forløbet af UNCTAD II, idet det dog nævntes, at en endelig vurdering af konferencens resultater må afhænge af, hvorledes de muligheder for fremskridt, som konferencen åbnede, udnyttes. På råvareområdet gav man tilslutning til, at problemerne søges løst vare for vare, og henviste til de gode resultater, der for nylig var opnået for såvel kaffe som sukker. De nordiske lande ville endvidere arbejde aktivt for dannelsen af et generelt præferencesystem for færdigvarer fra udviklingslandene på ikke-gensidigheds- og ikke-diskriminationsbasis; de nordiske lande havde styrket deres samarbejde med henblik på: at gøre et sådant præferencesystem

operativt. Alle de nordiske lande havde anerkendt den under UNCTAD II vedtagne 1 pct. målsætning for bistandsindsatsen, beregnet på grundlag af bruttonationalproduktet, på trods af de bevillingsmæssige konsekvenser dette ville medføre, og selv om fristen for opfyldelsen af dette mål ville variere fra land til land. Lånebetingelserne for de af de nordiske lande ydede bistandslån var ligeledes bragt på linje med henstillingerne fra OECD og FN. Der udtryktes håb om, at der kunne opnås enstemmighed om en ordning vedrørende supplementær finansiering inden for den fastsatte tidsplan. Talen indeholdt endvidere en opfordring til udviklingslandene om at udvide deres indbyrdes handel og udbygge det regionale samarbejde og et tilsagn om de nordiske landes støtte til sådanne bestræbelser. Endelig blev der givet tilslutning til de under det senest afholdte styrelsesrådsmøde vedtagne ændringer i den institutionelle opbygning og arbejdsmetoderne inden for UNCTAD.

Af de øvrige *vestlige lande* udtalte bl. a. *Storbritannien* og *Nederlandene*, at en årsag til visse landes skuffelse over forløbet af UNCTAD II kunne være, at forventningerne havde været for høje. Fra vestlig side var der tendens til at fremhæve de positive resultater af konferencen og henvide til undertegnelsen af den internationale sukkeraftale som eksempel på, at der var vilje til fremskridt. Man tillagde gruppesystemet inden for UNCTAD en del af skylden for, at forhandlingerne var forløbet trægt og usmidigt, og hilste beslutningerne fra styrelsesrådets 7. samling om ændringer i UNCTAD-maskineriet velkommen. UNCTADs rolle ved udformningen af det 2. udviklingstiår blev anerkendt. *Frankrig* beklagede, at der ingen nye vareaftaler var indgået siden 1964, og understregede, at der var behov både for prisstabiliserende foranstaltninger for primærvarer og for øgede kapitaltilførsler til udviklingslandene, hvorfor en hurtig opnåelse af 1 pct. målsætningen måtte tilstræbes; der udtryktes skepsis over for planen om supplementær finansiering. Fra fransk side mente man, at UNCTAD ville komme til at spille en større rolle ved udførelsen af en udviklingsstrategi end ved udformningen af den.

En lang række af *udviklingslandenes dele-*